

[Hendriksen.]

Det er mig i Virkeligheden en Gaade, at den højtærede Socialminister er interesseret i at gennemføre Lovforanstaltninger af den Karakter, som der her er Tale om. Nu vil man ved Lov fastslaa, at Folk ikke maa udføre Overarbejde i den Virksomhed, hvori de har deres Hovederhverv, medens der ikke er noget som helst til Hinder for, at de arbejder lige saa mange Timer i Døgnet, som de har Lyst til, de Steder, hvor de har Bierhverv, noget, jeg intet har imod, men det er alligevel, som jeg før nævnte, et urimeligt og inkonsekvent Standpunkt at indtage.

Ikke saa lidt søgt forekommer mig ogsaa den højtærede Socialministers Definition af Begrebet „Arbejdere“. I Lovforslagets § 1 staar anført, at Lovens Bestemmelser kommer til Anvendelse paa Arbejdere, der er beskæftiget i de Virksomheder, som er nævnt i § 1, og det drejer sig jo foruden om Industri- og Haandværksvirksomheder samt Transportvirksomheder ogsaa om Handels-, Kontor- og Bankvirksomhed samt Hotel- og Restaurationsvirksomhed. I Handels-, Kontor-, Bank-, Hotel- og Restaurationsvirksomhed er der kun ansat yderst faa, som kan komme ind under Begrebet „Arbejdere“, saaledes som dette Begreb opfattes i daglig Tale. Man skulde derfor tro, at Bestemmelsen ikke kunde anvendes paa de i saadanne Virksomheder ansatte, men i Henhold til den Definition af Udtrykket „Arbejdere“, som den højtærede Socialminister har givet, og som er optrykt som Bilag til Folketingets Betænkning, er en saadan Opfattelse urigtig. Den højtærede Socialminister anfører i sin Skrivelse til Folketingets Udvalg angaaende dette Lovforslag, en Skrivelse, der er dateret den 23. Februar d. A., angaaende Forstaaelsen af Ordet „Arbejdere“ i Forslagets § 1, 1ste Punkt, at han fortolker dette Udtryk paa samme Maade som Ordet „Arbejdere“ i Fabrikloven af 29. April 1913 og som anført i Forslag til Lov om Arbejdstid for de ved Industri, Haandværk o. lign. Virksomheder beskæftigede Arbejdere, hvorefter som „Arbejdere“ ogsaa anses Formænd, Underværkførere og andre lignende Funktionærer, men ikke Funktionærer, der er ledende for en Institution eller Afdeling af samme eller er ansat paa saadanne Vilkaar, at de selv kan lægge deres Arbejdstid. Den højtærede Socialminister henviser altsaa til Fabrikloven og til Forslaget til Lov om Arbejdstid for Arbejdere, men denne Lov og dette Lovforslag vedrører jo udeluk-

kende Arbejdere og har ikke Relation til andet eller mere end Fabrikvirksomhed samt industrielle, haandværksmæssige og lignende Virksomheder. Denne Definition af Udtrykket „Arbejdere“ har følgelig ingen Relation til dem, der er ansat i Handels-, Kontor-, Bank-, Hotel- og Restaurationsvirksomhed, men ikke desto mindre maa man af den højtærede Socialministers Stilling og af de Udtalelser, der er fremsat fra Regeringspartiernes Side i det andet høje Ting, forstaa, at man anser samtlige de af mig her nævnte Personer for Arbejdere, medmindre de leder en Institution eller selv kan lægge deres Arbejdstid. Og hvor mange af de Hundredetusinder uden for den egentlige Arbejderstand, der udfører nyttig Virksomhed i vort Land, kan dette sidste? Jeg er ikke i Stand til at acceptere Ministerens Definition af Udtrykket „Arbejdere“, saaledes som det foreligger; det er ikke i Overensstemmelse med dansk Sprogbrug.

I det andet høje Ting stillede mine Partifæller et Ændringsforslag, der gik ud paa, at Lovens Bestemmelser udelukkende kom til Anvendelse paa Haandværkere; Arbejdsmænd og kvindelige Arbejdere, netop for at tydeliggøre, at Bestemmelserne naturligvis ikke kunde komme til Anvendelse paa de Kategorier af Personer, der er ansat i de Virksomheder, jeg særlig har fremhævet. Imidlertid kunde den højtærede Minister ikke modtage dette Ændringsforslag, skønt han maatte erkende, at der ikke for Handels-, Kontor- og Bankvirksomhedernes Vedkommende kan tales om Overenskomster om Arbejdstid omfattende den væsentligste Del af Faget, og skønt Ministeren endvidere har fremhævet, at det ikke kan forventes, at Forslaget efter de for Tiden gældende Overenskomster vil faa synderlig Betydning paa dette Fagomraade; den højtærede Minister mente tillige, at det samme antagelig vil gælde for Hotel- og Restaurationsfaget. Men naar man selv erkender dette, hvorfor vil man saa lovgive paa disse Omraader over for de paagældende Virksomheder? Ja, den højtærede Minister udtaler ifølge Folketingsudvalgets Betænkning, at det er hans Haab

„at det vil lykkes ad overenskomstmæssig Vej at ordne Arbejdstidsforholdene — herunder rimelige Regler om Afspadsering — i de Erhvervsomraader, som Loven omfatter, men skulde det i den begrænsede Tid“
— begrænsede Tid er nu daarligt Dansk —
„vise sig, at den ikke vil faa den tilsigtede Virkning for visse Omraader,